

[Alfred Jensen.]

anden er grebet ind med foranstaltninger, der har støttet arbejderne og lønmodtagerne i deres bestræbelser for at få arbejdstiden nedsat, såvel den daglige som den årlige. Jeg tænker på de bestemmelser, der findes i lovene om arbejderbeskyttelse, hvori der er en begrænsning af arbejdstiden, og jeg tænker på ferielovgivningen, som jo har haft sin store betydning for at nå frem til det gode, som en ferieordning er.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at selv om man har forhandlet sig til rette om arbejdstidsforkortelse, har forhandlet sig til rette om feriebestemmelser, har det dog ikke været anderledes, end at lovgivningsforanstaltninger også var ønskelige, fordi man netop derved sikrede, at de ordninger, der blev truffet, tillige kom til at gælde andre arbejdere, der ikke var omfattet af de pågældende ordninger; det har jo ført med sig, at grupper, som ellers ikke ville have fået del i sådanne goder, blev ligestillet med dem, som havde opnået resultater gennem forhandlinger.

Selv om lovgivningsmagten således også efter ønske fra arbejderne har truffet foranstaltninger, har det ikke betydet, at det ikke var muligt at arbejde for yderligere forbedringer. Ferieloven foreskriver 2 ugers ferie og en feriegodtgørelse på 4 pct. af den udbetalte løn. Det forhindrede ikke arbejderne i at sikre sig en større feriegodtgørelse — de har således opnået 6½ pct. — og det har heller ikke hindret, at de nåede frem til 3 ugers ferie. Hvis man ser på de forskellige foranstaltninger, der er gennemført ved forhandling, vil man erkende, at et lovgivningsinitiativ er nødvendigt. Det gælder således sygelønsordningen; her ville et lovgivningsinitiativ, foranstaltninger fra lovgivningsmagtens side, betyde, at den ordning, som nu er truffet for adskillige arbejdere, ville komme til at gælde samtlige lønmodtagere. Det er faktisk et stærkt ønske i de danske arbejderes rækker og ikke mindst i fagbevægelsen. Det samme gælder arbejdstidsnedsættelsen. Dansk Arbejdsmands Forbunds kongres i 1956 beskæftigede sig også med spørgsmålet om arbejdstiden, og man besluttede at ville arbejde for en nedsættelse af arbejdstiden til 40 timer egentlig, og man ønskede lovgivningsforanstaltninger til støtte herfor.

Det, jeg har foreslået på min gruppes vegne, er, at folketinget støtter disse foranstaltninger for at nå frem til en 40 timers uge ved principielt at godkende, at 40 timers ugen må være reglen. En sådan principiel tilslutning fra folketingets side betyder ikke, at man dermed har overflødiggjort alle forhandlinger, tværtimod; forhandlinger skal der fortsat til for at føre dette princip ud i livet, men det vil lette arbejdet den dag, man har fastslået, at lovgivningsmagten, at samfundet er indstillet på, at 40 timers ugen skal være normen. Jeg minder om, at da vi i 1945 havde en stærk bevægelse blandt arbejderne for at få lønforhøjelse, henvendte arbejdsgiverne sig til regeringen og sagde, at de godt kunne afholde denne lønforhøjelse og var indstillet derpå, men de ønskede at få at vide, om regeringen billigede noget sådant.

Jeg ved, at der er mange arbejdsgivere, der er villige til at gå med til en arbejdstidsnedsættelse, og jeg tror, det ville styrke dem og arbejderne, hvis vi principielt gav tilslutning til den konvention, der her er tale om. Derfor skal jeg anbefale tinget at viderebehandle dette forslag og ved anden behandling at vedtage det, så at man går ind for dette princip og støtter arbejderne i deres bestræbelser for at nå frem til 40 timers ugen og derved imødekommer det ønske, som tusinder af arbejdsmænd gav udtryk for på deres kongres i 1956.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
nægtedes med 131 stemmer mod 6.

Forslaget til folketingsbeslutning var dermed bortfaldet.

Formanden: Vi går derefter over til dagsordenens punkt 5, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om udskydelse af revisionen af lov om folkebiblioteker.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 929, fremsættelsen i tidenden sp. 1957).

Lovforslaget sættes til forhandling.